

טולוק ריכז את מבטו אל מרכז הפתח שקדח בשכבת הקרח. הוא עמד דרוך, ידו מונפת לאחור וחניתו שלוחה לפנים, מחכה בסבלנות. מעיל הפרווה העבה שעטף את גופו וראשו הקטנים לא הצליח לשכך את הרוח הקפואה ששרקה באוזניו, והוא צמצם את עיניו המגורות מהקור הדוקר.

"אני מוכרח לצוד היום משהו", הרהר לעצמו, "כדי שאבא יראה כמה כבר גדלתי".

המשיך לחכות בדריכות, ובדמיונו הוא רואה כיצד מופיע ראש חיה מהפתח שלפניו, והוא משליך בתנועה חדה את חניתו אל מרכז המצח השחור והחלק. חוד החנית ננעץ בעוצמה בגולגולת הקטנה, וצריחת כאב נפלטת מגרונה של החיה. הוא שולף את גופה המפרפר מתוך המים, ובתנועות פראיות מרוצץ את גולגלתה שוב ושוב בקרדום שהוא נושא בחגורתו. הדם ניתז לכל עבר על השלג הלבן. החיה מפרפרת פרפור אחרון ודוממת. הוא מתנשם ומתנשף, כולו נסער. "עשיתי זאת!!!!" הוא צועק שיכור משמחה, ומניף את ידיו כמנצח לשמיים. אוסף את הגווייה הקטנה ורץ בקפיצות גדולות אל האיגלו שבאופק.

לפתע עלו בועות אוויר מהפתח והקיצו את טולוק מהזיותיו. חושיו התחדדו, שריריו נדרכו, ליבו הלם בחוזקה. ראש כהה של כלב-ים קטן עלה ובצבץ מתוך המים הקפואים. קול שריקת אוויר פרץ מנחיריו, שפמו זקור משני צידי אפו. עיניו המופתעות שלחו מבט מבוהל ורך אל תוך עיניו של טולוק.

טולוק קפא כמהופנט, משתאה מיופיו של כלב-הים. שפתיו הקפוצות ושרירי גופו הדרוכים התרפו באחת. ידו האוחזת בחנית המונפת אל-על צנחה לצד גופו. כלב-הים חמק בחזרה אל מתחת לקרח.

"שוב זה קרה לי", אמר מאוכזב לעצמו, אסף את כליו והלך סחור סחור ברגליים כושלות אל האיגלו שבאופק.